

A la manera de Manuel Vicent

«**J**a està tot dit. Tot, absolutament. Canvia la forma. La forma és insondable. Repetim el discurs de sempre.

Són quatre coses. Potser, hi ha un llibre on hi ha la història de tots els arguments possibles. Els ordinadors el tenen incorporat com a programa. Les passions humanes són sis o set, i les combinacions d'aquestes passions són setanta arguments.

A mi em costa molt escriure. El procés de posar-m'hi és molt lent. El procés de tenir clar què vull dir és molt lent. El procés de tenir alguna ocurrència que valga la pena és molt lent. Ser un escriptor professional ho considere un horror. Que tot el que tu escrigues, pel fet que ho escrigues tu, haja de ser publicat és un horror. I per l'altra, ser un escriptor de *hobby*, un escriptor que escriu quan les coses se li ocorren, també és un horror. No escriure per necessitat també em pareix un horror. Tot em pareix un horror. En el fons, jo no sé si això és un ofici, si és un benefici, si és una neurosi, si s'ha de fer per a guanyar-se la vida, si s'ha de fer per necessitat... Jo sóc un escriptor que escriu perquè m'ho demana el periòdic. Crec que no podria deixar d'escriure, i, alhora, crec que el que he escrit no té cap motiu per a ser escrit. És una neurosi total. Estem en la de sempre.

I comence a tractar d'escriure. Normalment no se m'ocorre res. Cas que se m'ocórrega, crec que no té cap

importància, que pot esperar perfectament i ser millorat. I deixes passar el temps. Al cap d'una o dues hores de no haver fet res, m'entra una espècie de depressió total per no haver fet res i perquè les coses que se m'han acudit no tenen cap importància. No obstant, si he d'entregar el paper ràpidament, em pose a treballar. I tot allò que em ve al cap va adquirint una importància directament proporcional al minutatge. I tot el que se m'ocorre en l'últim minut em pareix genial, sempre que siga útil per a tancar un tros de foli».

Per la transcripció de la confessió (la subscripció i el morro),
Miquel Alberola

De discursos i altres pactes

Quan va acabar la guerra, el president Bush va fer un discurs molt important davant el congrés dels Estats Units. Molt important i un poc sorprenent. Bush hi va dir que havia arribat l'hora de solucionar el conflicte entre els israelians i els palestins. I va posar en circulació la consigna "pau per territoris". És a dir: tornem-vostès els territoris ocupats i, a canvi, que els àrabs els prometen la pau.

Sobre aquest atrevit i interessant plantejament, Jim Baker s'ha passat la setmana rodant per la regió i consultant els nous aliats àrabs i el vell aliat israelià. Malgrat les discrepàncies amb l'OAP pel suport que aquesta organització ha donat a l'Iraq, egipcis, sirians i *tutti quanti* han coincidit a demanar a l'enviat de Bush una solució ràpida a la qüestió palestina. Hi ha, a més, un argument que acaba de reblar la raó àrab: 140 resolucions de l'ONU instant Israel a abandonar Gaza i Cisjordània. I molt especialment dues resolucions aprovades per l'Assemblea General l'any 1974, en les quals es reconeix el dret dels palestins a tenir un estat propi i s'afirma que l'OAP és l'única representant legal del poble palestí. Després d'una guerra en que dotze resolucions han estat l'argument bàsic de bombardeig, es fa difícil preveure com es poden ignorar cent quaranta altres.

I tanmateix, Baker ha topat amb una paret a Tel Aviv, com era de preveure. El que no era de preveure era, però que en comptes de forçar-la s'hi ple-

gués, com sembla que ha fet. A l'anar-se'n d'Israel va dir que els Estats Units no acceptaven cap conferència regional sobre el problema palestí i que no anaven a forçar la devolució dels territoris.

Sorpresa, doncs, però menys. Fa unes setmanes aquesta mateixa crònica s'obria amb el rumor que els Estats Units havien frenat el desig israelià d'atacar Bagdad amb l'argument que no donarien suport a cap conferència sobre Palestina abans de l'any 2.000. Pel que sembla els pactes amb Israel cal complir-los. I les resolucions de l'ONU que van contra Iraq. Però les cent quaranta resolucions del mateix organisme sobre Palestina ja són figures d'un altre paner.

I pensar que, per un moment, vaig creure que Bush, efectivament, podia donar un bolc a una situació que ja dura dècades...

Vicent Partal

